

[Kirsten Lee]

tient eller hos en patient, hvor behandling var udsigtsløs.

Men det, jeg ønskede at præcisere, var, at lovgrundlaget for at gøre det med dette lovfor-slag bliver i orden. Det er kun det, det handler om, og intet andet.

(Kort bemærkning).

Mogens Elvensø (FP):

At slukke for respiratoren er drab, også selv om man giver lov til at lade livet fortsætte i 48 timer.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Hr. Fischer udnævner igen regeringens metode til at få tilkendegivelsen konstateret til at være effektiv, ubureaukratisk osv. Jamen den giver nogle store problemer, fordi den i stk. 2 og stk. 3 i § 14 sammenroder metoderne til at meddele sig på.

Man blander en skriftlig tilkendegivelse og mundtlige tilkendegivelser sammen. Mundtlige tilkendegivelser vil jo altid skulle refereres. Derfor er jeg nødt til at spørge hr. Fischer helt kontant: Hvad vil han svare på det spørgsmål? Hvordan kan man vide, om der foreligger en skriftlig bestemmelse, hvis personen ikke havde nogen på sig ved indlæggelsen? Skal politiet sendes ud for at gennemse lejligheden eller hvad, når man ikke har et register? Så kunne regeringen selvfølgelig vælge at indføre det register, når man opdager, at der er brug for det, men så kommer man i strid med noget, som står i selve loven, nemlig at mundtlige tilkendegivelser tæller lige så meget som skriftlige. Hvordan skal man så optræde?

Det er derfor, jeg vil stille det helt kontante spørgsmål: Hvad gør man, hvis der refereres modstridende mundtlige tilkendegivelser? Skal man vurdere efter, hvem det er, der refererer? Og det allerværste: Hvad gør man, hvis en senere afgivet mundtlig tilkendegivelse er i strid med en foreliggende skriftlig? Jeg vil også spørge kontant: Hvad gør man, hvis man har igangsat et indgreb på grundlag af en mundtlig tilkendegivelse og der bliver fundet en skriftlig tilkendegivelse, som siger nej, hjemme i skrivebordsskuffen? Vil man stadig væk kalde dette effektivt og ubureaukratisk?

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Jeg må sige til hr. Glønborg, at jeg ikke synes, Kristeligt Folkeparti refererer lovteksten på en objektiv måde.

Jeg vil bare sige én ting ganske klart til hr. Glønborg: Hvis der ikke foreligger nogen tilkendegivelse, står det klart i lovteksten, at de nærmeste vil blive spurgt. Der er ikke nogen usikkerhed, og derfor kan det ikke hjælpe noget, at hr. Glønborg opstiller en hypotetisk situation. Lovteksten er ganske præcis. Det drejer sig om den enkeltes erklærede vilje, og foreligger den ikke, vil de nærmeste blive spurgt.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg skal gerne læse teksten højt for hr. Fischer, hvis han ikke har læst den ordentligt hjemmefra. Der står klart: »Indgrebet må foretages, såfremt afdøde efter sit fyldte 18. år skriftligt har truffet bestemmelse herom. Det samme gælder, hvis personen mundtligt har udtalt sig for et sådant indgreb.« Hvordan i alverden kan man vide, om der foreligger en skriftlig tilkendegivelse? Det er da ikke et teoretisk problem, det er et reelt problem. Man kan ikke vide det, og når mundtlige tilkendegivelser er tillagt samme status, kan den strid, som jeg har beskrevet, helt klart opstå. I stk. 3, som jeg også gerne skal læse højt, kommer man ind på problemet: »Uden for de i stk. 2 nævnte tilfælde må indgrebet kun foretages, såfremt der ikke foreligger nogen tilkendegivelse fra afdøde imod indgrebet og afdødes nærmeste giver samtykke til indgrebet.« Jamen man ved stadig væk ikke, om der foreligger nogen skriftlig tilkendegivelse, når man ikke har det register, der alene skal tillægges betydning, således som Kristeligt Folkeparti har foreslået.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Glønborg er inde på, at vi her i landet har tradition for, at en mundtlig tilkendegivelse har samme vægt som en skriftlig tilkendegivelse, og det har igen noget at gøre med menneskets erklærede vilje. Den mundtlige tilkendegivelse skal selvfølgelig ske over for de nærmeste. De vil så blive spurgt i den situation. Jeg kan ikke se, at der er den